

onsmartelijke deelnemendheid; nou gaat Charles met je mee en ik kom achteraan, te voet. Ik help je weer met alles, als we aan het gasthuis zijn.

Charles loopt fluks achter het rijtuig om, jaagt, voor zijn plezier, nog even de kinderen weg die keken aan het buitenportier en sluit dit met een slag, als hij naast grootvader heeft plaats genomen.

— 't Is klaar koetsier, zegt, in een verstandhouding van tevredenheid, de dochter tot den voerman, die al telkens eens had omgekeken, zoo uit de hoogte, met onverschillig-welwillend geduld.

«De kinderen zijn als vogeltjes blijde.»

Een ruk in den bek van het paard en het rijtuig gaat. De agenten banen zich een weg door het groepje, dat langzaam uiteengaet, teleurgesteld, ontevreden dat er niets meer

te zien en te praten en te lachen valt. Vrouw Lefeuve is nog even in huis gegaan en praat met de conciërge; maar dan moet ze zich reppen weg te komen, om vader in te halen.

Langzaam, langzaam gaat het rijtuig voort. Het schokken hindert den oude niet. Het is, of het hem uit een verdooving wekt. Hij heeft zich een weinig opgericht en staart door de voorramen. Geeft hij zich rekenschap van wat hij ziet? Misschien neemt hij afscheid, want hij weet wel, waarvóór men hem naar het gasthuis brengt. Hij prevelt woordjes, die Charles geene moeite doet te verstaan.

— We rijden niet te gauw, hè grootvader? — De jongen verveelt zich; hij loopt altoos zoo vlug, als hij telegrammen rondbrengt.

— Een.... béetje.... te gauw.... e.....

Het rijtuig gaat stéeds éven langzaam.

— Nòg te gauw? Hindert het je? Voel je schokken?

De oude knikt van ja.

En hij dènkt: — Dan duurt het nog een beetje langer.

April '91.